

SCI-FI č. 7

*Neperiodický věstník pro interní potřebu
Sci-fi klubu při Hvězdárně v Teplicích*

Obsah:

J. Karbusický	Věčný kolotoč ..	str.1
M. Andělová	Planeta W.....	str.3
D. Dvořák.....	Ach, ti studenti.	str.5
J. Stránský.....	Špatný odhad....	str.6
Zb. Hlinka	Nesmysl	str.7
J. Strádalová.....	Další z řady návštěvníků.....	str.8
R. Bradbury.....	Já, Mars.....	str.10
Redakční stránka		str.16

POVÍDKY LIBERECKÉHO SCI-FI KLUBU

J. Karbusický:/14 let/

VĚČNÝ KOLOTOČ

Zůstal jsem sám. Není tu nikdo, před kým bych se mohl ospravedlnit. Nikdo. Jen mrtvoly tří mužů. Tímto dopisem se chci nejen ospravedlnit, ale i varovat všechny, kteří přijdou na tuto planetu. Odleťte ihned z tohoto místa daleko do kosmu a zbytek tohoto listu dočtete až tam, dříve, než ONI získají nad vámi moc.

Byl jsem daleko citlivější než moji druzi. Snad právě proto se to stalo. Nikdy jsem nedovedl překonat sám sebe, nic si odříci, poručit si. Byl jsem z naší výpravy opravdu nejvhodnější pro JEJICH záměry.

Vliv nade mnou získali téměř nepozorovaně. Začínal jsem ztrácet zájem o své dřívější vášnivé záliby. Nikdy bych se jich nezřekl, ale teď jako kdybych si uvědomil jejich zbytečnost. Snažil jsem se k nim znovu vrátit, ale nepřekonatelný odpor mi v tom zabránil. Věděl jsem, že se se mnou děje něco divného, dokonce jsem tušil příčinu, ale přesto jsem před druhý mlčel. Tyhle první nesmělé pokusy vyvrcholily ve strašnou věc: stal jsem se otrokem bez vůle a bez možnosti varovat své přátele před svou nebezpečností. Byl jsem pro ně nebezpečnější než všechny možné pohromy. Více než zničení lodi nebo nedostatek kyslíku. Byl jsem horší než nakažlivá smrtelná choroba, protože ji mohli zjistit a bránit se jí, avšak mé vražedné úmysly nijak zjistit nemohli. JEJICH rozkazy jsem nevnímal jako rozkazy, ale jako životní nutnost. Nutnost zabíjet. Vzpírat jsem se jí, ale přes všechnu snahu jsem už nemohl ničemu zabránit.

Za první oběť jsem si vybrat, vlastně ONI si vybrali, velitele, silného a vysokého chlapa. Nedovedl jsem si vlastně ani představit, jak vraždu provedu. Způsob vraždy však nezáležel na mých představách, všechno řídili ONI. Všechno dění i mě. Řekl jsem mu, že jsem cosi dnes ráno venku objevil. Přál jsem si, aby na mě poznal, že mu lžu, ale ani stín podezření se neobjevil v jeho tváři. Vyšel se mnou ven na určené místo. Tam už bylo snadné uzavřít mu přívod vzduchu. Prudce se napřímil a vztáhl ruce k hrdlu. Dále nemohl. Ventil upevněný na zadní části přilby byl pro něho nedosažitelný. Pak padl na zem, několikrát sebou zazmítal a... konec. Celou tu dobu se na mne díval nechápajícima očima a až ke konci se v nich objevila hrůza. Bylo to strašné. Já jsem se však po celou tu dobu přihloupě usmívat. Nedovedl jsem přinutit své tělo, aby mu pomohlo před smrtí. Místo toho jsem rozkročmo stál a čekal, až se udusí.

Potom jsem běžel, za palubním lékařem, Uvěřit mi, že se velitel zranil a já si s ním nevím rady. S lékařem byly jisté potíže. Okamžitě po uzavření přívodu se na mne vrhl a porazil mě. Ostrý nůž, který se ani nevím jak objevil v mé ruce, brzy učinil jeho trápení konec.

Vrátil jsem se do rakety. Navigátorova bezmezná důvěřivost mi velmi pomohla. Stačilo mu vysvětlení, že se velitel s lékařem venku zdrželi a že se jistě za chvíličku vrátí.

Připravil jsem zatím rychle snídani. V naprosté pohodě jsme ji snědli a pak si povídali o všedních věcech. Mluvil se mnou bez jakéhokoliv náznaku podezření. Náhle se uprostřed vypravování jakési humorné historky chytil za břicho a velmi se mi omlouval, za svou nevolnost. Prominul jsem mu ji, protože po pozření zdejších jedovatých rostlin mu ani nemohlo být lépe. Chudák netušil, čím jsem mu okořenil vydatnou snídani. Za pět minut tiše skončil.

Zůstal jsem sám. Není tu nikdo, před kým bych se mohl ospravedlnit. Nikdo. Jen mrtvolky tří mužů. Žádný z nich mi nikdy nezkřivil ani vlas na hlavě. Nikdy mi neřekli křivé slovo a mohu říci, že jsem byl u členů posádky OSE 128 oblíben. V normální situaci bych je nezabil. To ONI mě řídili. Ale kdo ONI? Nikdy jsem je neviděl ani neslyšel. Vše teď vypadá jako několikadenní zatemnění mysli. Třeba ONI byli jen v mé fantazii, třeba vůbec nikdy neexistovali a já nemohl zabíjení zabránit, protože jsem v ně slepě věřil. Jsem vrah nebo šílenec. Jedno i druhé samo o sobě může být /a také je/ důvodem, proč dál už nechci žít. Za pár dní přiletí záchranná raketa. Po návratu mě čeká soud a rozsudek, v nejlepším případě bude znít: doživotní izolace v ústavu pro duševně choré.

Nic mi není platné, že teď přemýšlím a jedním úplně normálně. To snad hrůza z mých činů mi vrátila rozum. Ale na jak dlouho? Ne! Už nikdy nebudu smět létat, už nikdy nezískám takovou důvěru. Zklamal jsem! Nevidím skutečně jiné východisko z této situace... Sbohem.

Záchranná výprava s posádkou dvou mužů byla vyslána tři dny po umlknutí pravidelných relací, v nichž měla výzkumná loď OSE 128 hlásit pokračování a výsledky průzkumu.

V poměrně krátké době přistála na téže planetě kousek od mlčící lodi. Průzkum byl proveden ihned...

"Cos našel.?" zeptal se Olo stojící před cizí raketou.

Len neodpovídal. Shrůzou pohlížel na dvě mrtvá těla: jedno sedící v nepřírozané poloze za stolem, druhé ložící na podlaze a svírající v ruce pistoli. Chtěl odpovědět, ale nemohl. Tělo ho už neposlouchalo. Cítil, že je ovládán kým si cizím. Poklekl a obrátil ležící mrtvolu tak jistě, jako kdyby celý život nedělal nic jiného. Našel pod ní dopis. Zvedl ho, zmačkal a zastrčil do kapsy. Pak zvedl i pistoli. Namířil ji na dveře a zvolal:

"Můžeš taky vstoupit, Olo! Vše je v pořádku!"...

M. Andělová /asi 13 let/:

PLANETA W

"Pozor startujeme, Johnne.!" řekl Jurij.

Teď nastala Johnova velká chvíle. Psal se rok 22 222. Měl se zúčastnit prvního jeho velkého letu. Byl to let na Měsíc 3. Pro zkušenější kosmonauty to bylo vlastně nic. Teď už se uskutečňovaly lety do jiných galaxií. Ale tohle nebyl obyčejný let. Letěli bez skafandrů, vždy už to bylo tak zastaralé! Měli za úkol naplnit kráter X4 vodou, aby se rekreanti měli v létě kde osvěžit. Noc zásob s sebou neměli, vždy záleželo jen na tom, aby překopli dvanáctou trubku na SX.

"Pozor, budeme přistávat!"

"Proti nám se řítí vesmírné těleso, domnívám se, že je to velký meteorit."

"Vypadá to, že nám meteorit zabrání v přistání na Měsíci," řekl Jurij.

"Ne, to není meteorit!" zvolal John.

Rast vytukával. v morseově abecedě W. Opravdu to není meteorit, je to buď planetka, nebo nějaký ještě neobjevený satelit Země. Ale ne satelit, to nemůže být možné. Musí to být planeta. Planeta W!

Raketa přistála. Kosmonauté vystoupili a na nebi zářil Měsíc 3. Chvilku přemýšleli, odkud planeta W asi pochází. Byl tam dýchatelný vzduch, celé okolí bylo ponuré.

Ozvaly se podivné zvuky, jako když se sype kamení. Ohlédli se. Asi 500 metrů od nich soptila sopka. Oba se ulekli. Podlehli panice. Dali se na útěk. Láva zalila jejich raketu. Co teď. Ty jejich skrovné zásoby byly v raketě. Sopka uhasla. Oběma mužům začala být zima, která jim procházela až do morku kostí! Byla to láva, od které jim byla zima. Země vylučovala lávu horkou, ale planeta W ne. Láva byla studená a jen se usadila, zamrzla v "led". Z "ledu" byl utvořen celý povrch planety. Vtom se půda začala třást. V dálce se rýsoval obrovský sloup, který se stále přibližoval. Oba muži se na sebe tázavě podívali. Co by to mohlo být? Sloup se přibližoval, už ho viděli jasněji. Nebyl to sloup, ale obrovské chapadlo velkého netvora. Druhé, třetí... Bylo jich osm. Netvor se podobal pozemskému pavoukovi.

Pavouk se stále přibližoval. Oběma muži pocházela hrůza. Pomalu ustupovali. Po každém se vztahovalo jedno z chapadel. Oba najednou vykřikli.

Crrr! Zazvonil budík u Johnovy hlavy. Malý chlapec se už musel chystat do školy.

J. Karbusický:

SVĚDOMÍ

...

"Všechna jsou mrtvá."

"Snad mrtví! Jedná se přece o lidi!"

"Nezačínej s tím znovu, Miloši. Svůj názor jsem ti řekl a na něm trvám. Jsou příliš odlišní. Nemají právo nazývat se lidé. Vždyť se přece podívej..." Kopnutím obrátil nafouklou mršinu. "To jejich jedno oko, ty končetiny. Myslím, že to snad vidíš sám. Můžeš mi říkat co chceš, ale člověk to není."

"Ty bys na jeho místě nevypadal líp. Co poznáš z těchto ubohých pozůstatků? Nic! Smrt zničila všechny hodnoty, které měl. Nezůstalo nic a ty mu chceš dokonce upřít i lidství. To nemohu dovolit! Nic o nich nevíš! Nemáš na to právo!"

"Ale, ale... Děláš, jako by na tom teď záleželo. Jsou mrtví a mrtvé už nezajímá, co si o nich myslíme. Lidství, lidství... Vždyť nikdy nevytvořili civilizaci! Nikde jsme nenašli sebemenší stopu po stavbách, po nástojích nebo ohni. Žili jako zvířata rozvěšeni někde po stromech a jedli to, co se jim náhodou dostalo do ruky."

"Třeba byli dokonale přizpůsobeni a nic takového nepotřebovali. Proč například vymýšlet oděv, když jim není zima..."

"A proč vůbec myslet, když to není bezpodmínečně nutné!" skočil mu Pavel do řeči. "Opici polidštila práce, ale těmto se o práci ještě ani nesnilo."

"Tak je to teprve čekalo," slevoval Miloš. "Ale to jim nic neubírá na lidství. Byl to zárodek budoucí civilizace."

"Mám se snad klanět lidoopovi jen proto, že by mohl z něj být za nějaký ten miliónek let člověk? Určitě ne! Tvé argumenty jsou nepřesvědčivé."

Miloš se na chvíli odmlčel a pak řekl váhavě: "Promiň. Možná máš pravdu. Nediv se, vyplivly mně nervy. Leží jich tu příliš mnoho. Vypadá to jako hromadná vražda. Nejhorší na tom je, že jsme je zabili my."

"Tím spíš si to nesmíme připouštět. Jsou to jen zvířata. Způsobili jsme smrt stáda nějakých zvířat. Co si s tím lámat hlavu? Na co takové výčitky svědomí?"

"Zasáhli jsme hrubě do vývoje zdejší přírody."

"A můžeme snad za to? Instrukce pro havarijní přistání jsme dodrželi! To byla náhoda, že odhozený náhradní reaktor explodoval. Naše vina to není a nikdo nás za to nebude soudit. Tím spíše, že se odtud už nikdy nedostaneme."

"Ano. Zachránili jsme holé životy, ale za jakou cenu? Bereme s sebou do hrobu celou planetu. Je to správné? Život jsme zde sice nezničili úplně – rostliny a přežijí, ale to stádo bylo zatím jen jediné, které jsme za celou tu dobu potkali. Co když je opravdu jen jediné? Celý zdejší vývoj jsme určitě vrhli o milióny let zpět. A proč? Aby jsme prodloužili svůj život o několik týdnů?"

"To jsme přece nemohli vědět. Byla to náhoda."

"Osudná náhoda. Když jsem zahlédl to, co jsme způsobili, myslel jsem, že se zblázním. Měl jsem hrozné výčitky svědomí a skutečně jsem neměl daleko k sebevraždě. Nejvíce mne tížilo pomýšlení, že jsme zničili inteligentní život. Pořád jsem v nich viděl lidi. Je dobře, žeš mne vyvedl z tohoto omylu. Čeká nás sice smrt, ale není nic horšího, než umírat se špatným svědomím."

"Souhlasím s tebou. Taky jsem byl zpočátku ve stejné situaci. Je moc dobře, že jsme se mýlili. Byla to přece jen zvířata."

"Ano."

.....
O týden později jsme našli silně poškozený, věky zchátralý
~~vesmírný koráb těchto zvířat~~.....

... TEPLICKÁ TVORBA ...

Dominik Dvořák:

ACH TI STUDENTI!

Starý, profesor fyziky sebral ze stolu notes a sbírku příkladů a odešel do kabinetu. Sedl si ke stolu a chtěl se nasvačit, ale vzpomněl si, že mu ředitel školy dal termín, do kterého musel opravit poškozené přístroje. Kluci si z něj dělají jenom legraci a rozbíjejí schválně co mohou a ředitel ho pak vždycky, když oprava stojí víc, než je skrovný rozpočet, pozve na kobereček a připraví kázání. Tentokrát si studenti hráli s nejsložitější elektronickou stavebnicí a sám nevěděl, jak následky jejich hry napraví. Sestavu měl zapojenou v laboratoři na stole a tak se pokoušel najít poruchu. Vzpomněl si znovu, jak ho pozítří seřve chlap o patnáct let mladší než on.

Proud mentionů, části mentální energie, jehož síla byla znásobena lítostí i vztekem na všechno okolo, dostával se ke generátoru a díky zvláštnímu, poruchovému zapojení dokázal věc neobyčejnou: v okolí generátoru došlo k nepatrnému zakřivení prostoru. Zvláštní shodou náhod právě tak, že prostorová smyčka spojila zmíněný koberec v ředitelně s korytem na odpadky vedle školy stojící jídelny.

Fyzik nechal po chvíli marného zkoumání přístroje přístroji a věnoval se cele svačině. V ředitelně o patro níž počalo drama; řediteli přišli oznámit dva příslušníci VB, že si tak jako už mnohokrát předtím odvedu jednu z cikánských uklízeček. Ředitel, cítě ohroženu pověst ústavu, už i tak pošramocenu, vzplát hněvem. /Projevilo se to opět silným proudem mentionů, které nadsvětelnou rychlostí otevřely bránu pekelnou/ a oba praporčíci stáli po kolena ve slupkách od brambor. Pověst ústavu byla ta tam.

Druhý den se řediteli stalo dvakrát, že procházel přes inkriminovaný koberec v okamžiku, kdy na škole někdo zuřil nebo se radoval a navíc v jídelně spousta dětí vrátilo hrachovou kaši, která nebyla posílána do blízkého JZD jako ostatní zbytky, neboť po ní hynula prasata, vylévala se tedy do koryta.

Záhadný jev propadávání se v ředitelně začal být zkoumán, až když inspektor, vynadav šéfovi ústavu, že žáci píší den a měsíc za okraj a rok před okraj, namísto jedině správného všeho za okraj, planoucí spravedlivým hněvem a emitujícím tedy neobvykle silný svazek energie, po neslavném pádu do boršče nechal:

- a/ stolovat koberec ředitelem
- b/ vytrhat parkety krumpáčem školníkem
- c/ prokopat podlahu až do stropu dívčích záchodků o patro níže

Vzhledem k tomu, že o patro výše se profesor přestal pokoušet opravit generátor, nepadali návštěvníci ředitelny, vesměs stavební odborníci a rodiče dívek, které sledovali dole stavební odborníci a jeden právní zástupce nařčeného stavebního odborníka který argumentoval tím, že jeho klient má lékařsky potvrzeno, že jaksi u něj jakákoliv záliba v ženských tvarech je vyloučena, vesměs velmi rozezlení, do odpadků, ale do inspektorské díry. Posléze se podařilo stavebním odborníkům /s jedním z nich si začal velmi rozumět topič; zdá se, že to by onen, co poslal na ředitele právního zástupce/ zabetonovat otvor, takže ředitel si mohl znovu udělat čas na fyzika. Tem přišel znechuceně z hodiny, praštil tabulkami a zapnul generátor. Ve třídě vedle se chystala rozdávat profesorka matematiky opravené kompozice a třídou šlo jedním hlasem: "Ta bude zase zuřit!" Inspektor přišel zkontrolovat opravenou podlahu.

Jiří Stránský:

ŠPATNÝ ODHAD

Byl vlahý květnový podvečer. Stromy v parcích tiše šuměly a sténaly pod noži zamilovaných mládenců. Lavičky byly obsazené divnými propleteními těl a měsíc čekal, až mu slunce definitivně předá vládu nad oblohou.

Kriminální inspektor Hasák seděl na verandě své vily a četl si v sebraných spisech George Simenona. Jeho tvář vyjadřovala maximální soustředění. Tento stav byl náhle přerušen tichým hvizdem, kolem komisařovy hlavy. Z rohu vilky se zakouřilo a odloupl se kousek omítky.

Inspektor Hasák okamžitě sklouzl z křesla, a za štěkotu své pistole se skulil za sloupek zábradlí. Z vilky se vyřítíl jeho syn a nejbližší spolupracovník v jedné osobě se sedm pětadesátkou v ruce.

"Co se děje, tati?"

"Nic , hochu, asi si se mnou někdo vyřizuje účty. Zítřka se na to podíváme."

"Dobře, tati, ale pojď radši dovnitř, co když tam zůstal?"

"Jestli, tam zůstal, tak už asi neodejde. Poslal jsem do toho křoví pár zdvořilostních frází, cirká 56 gramů. Dobrou noc."

"Dobrou noc, tati."

V letícím tělese, nebo spíše tělísku, které vyrušilo Inspektora Hasáka také nebylo zrovna ticho.

"Jak to lítáte, člověče, chcete nás zabít?"

"Ani v nejmenším, pane instruktore, já jsem jen trochu špatně odhadl vzdálenost, ne?"

"Trochu špatně, trochu špatně..... mizerně! Mohli jsme tam taky zůstat. Měl byste si připlatit ještě pár hodin cvičiště."

"Ano, pane instruktore."

"To bych vám radil, nebo budete mít problémy s Vesmírnou Pořádkovou Službou. A teď už to otočte domů."

Letoun s cedulkou "CVIČNÝ LET" se obrátil směrem k Proxima Centauri.

Adept létání, ani jeho instruktor netušili, co ta malá chyba dole na Zemi vyvolá.....

Zbyšek Hlinka:

NESMYSL

... 2 000, ... 1990, ... 1982, 1981, 1980, STOP!

Malé drcnutí, slabounké zachvění, jen co se celá loď zhmotnila v třírozměrném prostoru, a pak už jen ticho.

,Přeci jen se to povedlo', pomyslí si cestovatel s uspokojením, otevřel dveře a vyšel ven na ulici. Sice ho trochu udivilo, že přistál právě uprostřed ulice, ale to nebylo nic proti tomu když zjistil, že lidé si ho vlastně vůbec nevšímají a klidně chodí okolo, aniž by měli na tvářích nějakou známku údivu. Chvilí nad tím hloubal, ale pak došel k závěru, že bude nejlepší prozradit svoji totožnost a optat se na příčiny nezájmu.

"Dobrý den, pane," zastavit jednoho kolemjdoucího, "já jsem právě přišel z budoucnosti a chtěl bych se vás zeptat, proč..." Dál již nestačit nic říct, protože muž se otočil, upřel na něj pohled a zle se zamračil.

"Podívejte se pane, nevyprávějte mi tu žádný báčorky o cestování v čase, protože každé malé dítě ví, že je to nesmysl."

"Ale já si opravdu nevymýšlím, mohu vám klidně ukázat třeba..."

"Heleďte, kdybych měl špatnou náladu, zavolal bych na vás policii, ale takhle mně bude stačit, jestliže ihned přestanete dotírat. Jasně?"

"Ale vždyť..."

"Dobře. Já vám tedy vysvětlím, proč je cestování v čase nemožné, Řekněme, že byste cestoval do minulosti. Tam byste pozměnil chod událostí, vrátil byste se domů a zjistil, že vás nikdo nečeká, protože jste se vůbec nenarodil."

"Ale tohle je přece nesmysl, to já vím také, co můžu v minulosti dělat a co ne."

"Řekněme. Potom tedy budete chtít zjistit, co vás čeká, a vypravíte se do budoucnosti. Tam zjistíte vše, co budete potřebovat, vrátíte se domů a budete vyprávět, co jste se dozvěděl. A teď mohou nastat dva případy.

Buďto je budoucnost pevně daná, to znamená, že vše se odehrává nezávisle na vaší vůli, a vy s tím nemůžete nic dělat, protože pohyb hmoty předchází myšlení, z čehož plyne, že budoucnost lze i vypočítat na základě znalosti momentálního stavu všech částic ve vesmíru a zákonů, jimiž se částice řídí. Jelikož však poznání nemůže být absolutní, nebudete nikdy znát úplně ani jeden z těchto předpokladů. Toto nám bude tedy sloužit pouze jako myšlenková rekonstrukce. Pro cestovatele časem by však ztratit život smysl, protože

znalost své skutečné budoucnosti nikoho dvakrát nenadchne.

Ve druhém případě, je-li myšlenka prvotní a jevy probíhající v mozku druhotné, může myšlenka ovládnout chování hmoty, tedy budoucnost neexistuje a je vytvářena až myslícím tvorem a jakékoliv cestování časem je tudíž nepravdivé.

A protože jsou tyto závěry navíc v rozporu se základní myšlenkou materialismu a idealismu a jinak cestování časem vysvětlit nelze, je vše, co se mi tu snažíte namluvit, holý nesmysl."

"Vysvětlil jste to přesvědčivě, ale přesto bych vám rád pověděl ..."

"Nashledanou."

"Počkejte, neutíkejte." To však již volal marně. Muž se ztratil v davu. Cestovatel se ještě několikrát pokusil navázat kontakt s několika lidmi, ale jakmile na něj někdo zavolal policii, raději spěšně nasedl do stroje času a vrátil se domů, kde ho čekalo další překvapení v podobě vědců z Ústavu pro zkoumání času, když vyprávěl své příhody.

"S tím jsme počítali," řekli mu, "jenom jsme si chtěli ověřit v praxi, že přenos informace směrem do minulosti je zakázán."

Jindra Strádalová:

DALŠÍ Z ŘADY NÁVŠTĚVNÍKŮ

"Pozor, pozor, hlásí se stanice SPUTNIK: podle čerstvých zpráv pokračuje mezinárodní kosmický let na výbornou. Posádka se cítí dobře a s chutí se pouští do odebírání vzorků z povrchu Venuše..."

Vypnul jsem rádio. Ostatně, co jsem čekal? Co jiného? Jsem asi moc velký idealista. Zadíval jsem se na tu jedinou věc civilizace, kterou mi zde v té pustině zanechali. V dálce zavylí vlci. Starý dům úpěl pod poryvy vichřice, která s sebou přinášela další a další sněh. Nechtělo se mi usnout. Každý dlouhý den, který jsem zde strávil ve mně zanechal stopy. Kdoví, kterou noc usnu navždy. Flegmaticky jsem se posadil. Ne, není možné, aby se svět nedozvěděl, že kosmonauti V domě bouchly dveře. Vyskočil jsem. Přicházejí. Potichu, jako zlé svědomí. Nesmí mě dostat. Ještě ne. Ještě jsem nesplnil své poslání. Pud sebezáchovy mi zatemnil rozum. Musím se spojit s lidmi a předat jim, to, co mě tíží a to, kvůli čemu teď trpím. Vyskočil jsem oknem a zoufale se prodíral závějemi k lesu. Sněh za mnou se neslyšně rozvířil projektily z pistolí s tlumiči. Toto byl asi můj poslední pokus. Věděl jsem, že nemám kam utéct. Neznal jsem okolní tajgu. Už jsem nemohl dál, ale cosi mnohem silnějšího než mě já mě pohánělo dál. Stále kupředu. Musím.....

Probudil jsem se. V místnosti praskal oheň, venku zaržál kuň. Nebývalá slabost mi nedovolila vstát.

"Ležte klidně, pane, ještě nesmíte vstát," tón hlasu mě uklidňuje.

"Kde to jsem? Kdo jste? Nesmím tu zůstat, měl byste nepříjemnosti."

"Nebojte se, pane, tady jste v bezpečí. Jsem zdejší polesný Fjodor Michajlovič. Dal jste práce, než jsem vás z té medvědí pasti vytáhl. Ale teď musíte v klidu rozmrazat. Ležte a spěte."

"Děkuji vám Fjodore Michajloviči. Já tady nemohu zůstat, měl byste opravdu velké nepříjemnosti. Dejte mi, prosím vás, tužku a hodně papíru."

Ano, myslím, že toto bude nejlepší cesta. Pro případ, že by se se mnou něco stalo. Fjodor Michajlovič mi slíbil, že pokud si dopis někdo nevyzvedne, odevzdá ho na nejbližší poštovní stanici a odešle ho mému příteli.

Starý hajný mne nerad pouštěl, spřátelili jsme se. Já jsem však musel dál. Po dlouhé a vysilující cestě jsem konečně uviděl domy. Cíl mé cesty je na dosah. Oddechl jsem si. Vtom mě obstoupili. Docela tiše, výhružně – buď poslechněš, anebo... Zakřičel jsem tu nejsprostší nadávku jakou kdy znal svět. Rána suše třeskla. Hlavní inženýr a koordinátor kosmických letů se zhroutil do sněhu.

Starý Fjodor dlouho vzpomínal na moudrá slova záhadného člověka, která pronesl, když se s Fjodorem loučil. Pos tupem času se hajného zmocňovaly obavy. Již dávno vypršel čas, kdy měl být vyzvednut dopis. Bohužel stalo se, že na dopis shodou náhod zapomněl. Jednoho večera seděl nad knihou, když se nad okolní krajinou rozlila zelenavá záře. Ozvalo se silné vrčení. Les začal na několika místech hořet. Fjodor vyběhl ven, ale uviděl pouze hořící polom a zelenou tečku na obloze. Posléze se na toto zapadlé místo začaly sjíždět vědecké kapacity z celé země. Starý hajný se stal středem zájmu, neboť byl jediný člověk, který prý spatřil obyvatele jiné planety. Fjodor Michajlovič se začal zajímat o vesmír. Studoval. Když přešla světská sláva, otevřel Fjodor dopis. Četl. Četl dlouho. Ještě déle přemýšlel. Je to pravda? Co je pravda? To či ono? Ten podivný člověk byl inženýr, podívejme se. Ale přece není možné, že ti dva sympatičtí kluci, ti kosmonauti, co je vystřelili na tu Venuši, že ztroskotali! A teď už nežijí? Jak je to možné? Vždyť dnes večer hlásilo rádio, že přistáli na Venuši, a že je to další triumf vědy a techniky. Starý Fjodor dlouho přemýšlel. Mnohokrát si přečetl tu zповěď člověka, který jistě nesl i část viny a který před ní prchal. Uprchl také sám před sebou?

Ráno se Fjodor Michajlovič rozhodl. Dopis odešle do Mezinárodní rady, ať celý svět ví to, co teď on. Nasedl do saní a vydal se do nejbližší poštovní stanice. Na první křižovatce se mu však splašil kůň a Fjodor Michajlovič vypadl ze saní přímo pod kola protijedoucího gazu. Listy dopisu se rozlétly po celém náměstíčku. Lidé, kteří spěchali po ulici si nevšimli popsanych papírů. Právě oznámil rozhlas, že kosmonauti šťastně přistáli, ale pro celkovou vyčerpanost byli oba dopraveni do sanatoria, kdo si delší dobu pobudou.

Jen zvědavý metař kroutil hlavou nad podivným papírem, kde bylo roztřeseným písmem napsáno" ... proč museli tito dva nejlepší lidé, jaké jsem kdy znal, položit životy pro něco, k čemu lidstvo nevyzrálo? Což nestačí, že zde, na Zemi je

... A NA ZÁVĚR

Ray Bradbury

JÁ, MARS

Telefon zazvonil.

Šedá ruka zvedla sluchátko.

-Haló.

-Haló, Barton?

-Ano.

-Tady Barton.

-Cože?

-Tady Barton.

-Nesmysl. Dvacet let tenhle telefon nezazvonil.

Stařec zavěsil.

Crrrrrrrrr -ccink.

Jeho šedá ruka uchopila telefon.

-Haló, Bartone, zasmál se hlas. -Ty jsi zapomněl, co?

Stařec cítil, jak se mu srdce zmenšuje na vychladlý kámen.

Cítil vichry provívat suchá moře a modrá návrší Marsu. Dvacet let ticha a pavučin, a teď, téhle noci, o jeho osmdesátých narozeninách si tenhle telefon ožije a ječí jako duch.

-Cos myslel, že to je? řekl. hlas. -Myslel, jsi, že tě někdo přiletěl zachránit?

-Ne.

-Kolikátého je?

Bezvýrazně: -2. Července 2097.

-Pánaboha - šedesát let! Tak dlouho tady dřepíš? Vyhlížíš raketu, až přiletí ze Země tě zachránit?

Stařec kývnul.

-A teď, staroušku, víš kdo jsem já?

-Ano. Se zachvěním vyschlých bledých rtů. -Rozumím. Vzpomínám si. Já jsem Emil Barton a ty jsi Emil Barton.

-S jedním rozdílem. Tobě je osmdesát, mně jen dvacet. Celý život přede mnou.

Stařec se dal do smíchu a pak do pláče. Seděl a držel telefon jako ztracené dítě. Ten rozhovor byl nemožný a neměl by v něm pokračovat, a přece to dělat. Když se vzchopil, přidržel si sluchátko těsně u úst a řekl úzkostně: -Postouchej! Ty tam, poslouchej - propána, kdybych tě tak mohl varovat! Cožpak můžu? Jsi jenom hlas. Kdybych ti tak mohl ukázat, jak dlouhá jsou tu léta, Ukonči to, zabij se! Nečekej! Kdybys tak věděl, co to znamená měnit se z něčeho jako jsi ty v něco, jako jsem já, dneska, tady, teď, na téhle straně.

-Nemožné. Hlas mladého Bartona se v dálce zasmál. -Nemůžu vůbec vědět, jestli kdy vyslechneš tenhle hovor. Mluvíš se záznamem. Píše se 2037. Šedesát let dozadu. DNES na Zemi začala atomová válka. Raketa vzala s sebou na Zem všechny kolonisty. Mne tu zapomněli.

-Vzpomínám si, zašeptat stařec.

-Sám na Marsu, zasmát se mladý hlas. -Měsíc, rok, co na tom záleží? Mám tu jídlo a knihy. Ve volném čase jsem pořídil nahrávky deseti tisíc slov, odpovědi, můj hlas, propojovaný na telefonní relé. V pozdějších měsících se budu volat, budu mít s kým mluvit.

-Ano zamumlal stařec a vzpomínal.

-Od téhle chvíle za čtyřicet šest let mi moje vlastní nahrané pásky zavolají. Vlastně si nemyslím, že bych byl na Marsu až tak dlouho: je to jen jeden z mých krásně ironických nápadů, taková kratochvíle. Jsi to vážně ty, Bartone? Jsem to vážně já?

-Ano! Starci z očí kanuly slzy.

-Vytvořil jsem tisíc Bartonů, můj hlas, přizpůsobivý všem otázkám, v tisíci, martanských měst. Armáda Bartonů po celém Marsu, zatímco čekám, až se rakety vrátí.

-Ty osle, potřásal stařec unaveně hlavou.

-Čekals šedesát let. Zestárnul jsi přitom čekání, pořád osamocený. A teď ses stal mnou a jsi pořád ještě sám v prázdných městech.

-Nečekej ode mě sympatii. Jsi jako cizinec v jiné zemi. Já truchlit nemůžu. Žiju, když nahrávám ty pásky. A ty žiješ, jestliže je slyšíš. Oba si nemůžeme porozumět. Ty skryté pásky můžou jen reagovat na jistý počet tvých podnětů.

-Přestaň! vykřikl, stařec. -Nech toho! Ty jsi byl ale bezcitný. Táhni!

-Byl, starouši? Já JSEM. Dokud se tyhle pásky odvíjejí, dokud skryté kontakty a neviditelné elektronické oči čtou a vybírají a transformují slova, aby ti došla k uším, já tu budu, mladý a krutý. Budu právě takový dlouho po tvojí smrti. Nashle.

Cvak.

Barton dlouho seděl a držel telefon. Srdce ho bolelo. Jaký nesmysl to byl, v těch prvních letech izolace, nastavovat telefonní mozky, pásky, okruhy a napojovat hovory na hodinová relé.

Crrrrrr - cink!

-Dobře jtro, Bartone. Tady Barton. Už je sedm. Vstávej, sluníčko, a sviť!

Crrrrrr - cink!

-Barton u telefonu. Máš jít v poledne zapojovat telefonní ústřednu do Marsiany. Myslel jsem si, že bych ti to měl připomenou.

-Dík.

Crrrrrr - cink!

-Barton? Barton. Šel, bys se mnou na oběd? Do hospody U Rakety?

-Proč ne?

Crrrrrr - cink!

-To jsi ty? Říkal jsem si, že bych tě mohl potěšit. Raketa může přiletět třeba zítra a zachránit tě.

-Jasně, zítra a zítra, zítra zas.

Cvak.

Těch čtyřicet let jako by shořelo. Barton zapojoval, skryté telefony a jejich důmyslné, promyšlené mechanismy. Zapečetil je tichem. Měly mu zavolat teprve, až, mu bude osmdesát, jestliže bude stále naživu. A teď, dnes, telefony zvoní a minulost mu dýchá do uší, šeptá, mumlá a připomíná.

Crrrrrr - cink!

Nechal, telefon zvonit.

Přece to nemusím brát, pomyslel si.

Crrrrrr - cink!

Tam vůbec nikdo není, uvažoval.

Crrrrrr - cink!

Je to jak samomluva, pomyslel si. Jenže jiná, o tolik jiná. Cítil, jak se jeho ruka podvědomě zvedá k telefonu.

Cvak.

-Haló, starej Bartone, tady mladej Barton. Ovšem o rok starší. Dneska je mi jedenadvacet. Za poslední rok jsem do dvou set měst na Marsu zamontoval telefony napojené na počítač. Zalidnil jsem planetu namyšlenými Bartony.

-Ano. Stařec si vzpomněl na ty dny a noci kodrcání přes modrá návrší do ocelových údolí Marsu, s celým nákladem mechanismů, pohvizdování, štěstí. Mít něco na práci. Něco chytrého a nádherného a smutného. Skryté hlasy. V těch mladých dnech, kdy smrt nebyla smrtí, čas neznamenal čas a stáří nebylo než slabou ozvěnou z dlouhé modré jeskyně let před tebou.

-Minulou noc, řekl Barton mladší, -jsem seděl sám v kině v liduprázdném městě. Dával jsem si starého Laurela a Hardyho. Páni, jak já se chechtat!

-Jasně.

-Včera jsem dostal nápad. Nahrál jsem svůj hlas tisíckrát na jednu pásku. Když se to vysílá městem, jako by tam žilo tisíc lidí. Uklidňující zvuk, hluk davu. Postaral jsem se, aby ve městě bouchaly dveře, děti zpívaly, orchestriony hrály, všechno podle hodinového stroje. Když nekoukám z okna, jednoduše poslouchám a je to fajn. Ale když se podívám, iluze je pryč. Řekl bych, že jsem čím dál osamělejší.

Stařec řekl: -Ano. To byly první příznaky.

-A dělal jsem hokuspokusy s vůněmi. Jak se procházím po opuštěných ulicích, z domů se linou vůně šunkových smaženic, slaniny s vejci a polévek. Všechno mechanicky. Chytrý, co?

-Fantazíruješ. Blbneš.

-Sebeobrana, staroušku.

-Už mám toho dost. Stařec prudce zavěsil. Bylo toho moc, Minulost rozlévající se kolem něj, až se v ní topí... Scházel po schodišti věže do ulic města. Město bylo černé. Už nehořely žhavě červené neony, nehrála hudba a nelinuly se vůně.

Už dlouho předtím pustil tu pochmurnou fantastiku mechanických lží k vodě. Poslouchej! Nejde to někdo po schodech?

Přivoň si! Není to jahodový koláč? Ne, tomu všemu udělal konec. A co udělal s roboty? Zarazil se... A tak. Zamířil k temnému kanálu, kde se v rozvlněné vodě třpytily hvězdy. Pod hladinou, ve vyřízených řadách rezivělo robotí obyvatelstvo Marsu, které si za celá ta léta sestrojil a se vzteklým vědomím vlastní nedokonalosti nechal pochodovat, jeden, dva, tři, čtyři! do hlubin kanálu, až se ponořily s bublinami jako utopené láhve. Zabil je a ničeho nelitoval.

Crrrrrrr - cink!

Telefon uvnitř neosvětleného domu bylo sotva slyšet. Šel dál. Zvonění utichlo.

Crrrrrrr - cink! V dalším domě před ním, jako by mechanismy věděly, že právě teď jde po městě. Rozběhl se. Nechal zvonění za sebou - jen aby ho dohonilovyžvánění zase tady z toho

domu - Crrrrrr - cink!, a teď tady, teď tam, všude!
 Došel za roh. Telefon! Spěchal dál. Další roh. Další telefon!
 -No dobře, dobře, vykřikl vyčerpaně. -Už jdu!
 -Ahoj Bartone.
 -Co zas chceš?
 -Jsem osamocený. Žiju, jen když mluvím. Tak musím mluvit.
 Nemůžeš mě umlčet.
 -Nech mě na pokoji, řekl stařec s hrůzou.
 -Tady je Barton, dvacet čtyři let. O dalších pár let víc.
 Čekám. Trochu osamělejší. Četl jsem Válku a mír, pil sherry a
 v restauracích jsem si sám dělal číšníka, kuchaře i konferenciéra.
 A dneska budou v Tivoli dávat film, kde hraju hlavní
 roli. Emil Barton, velká hvězda filmu Marná lásky snaha, hraju
 všechny role, dokonce některé s dvojníkem, se mnou!
 -Přestaň volat! Starcovy oči planuty zuřivostí. -Nebo tě
 zabiju!
 -Zabít mě nemůžeš. Musel bys mě napřed najít!
 -Taky že tě najdu! Sípání.
 -Zapomněls, kam jsi mě poschovával. Jsem všude na Marsu, ve
 skříních, v domech, ve vedení, ve věžích, pod zemí! Pokračuj,
 zkus to! Jak tomu říkat? Televražda? Sebevražda? Žárlíš prostě,
 žárlíš na mě, čtyřiaadvacetiletého, s jasnýma očima,
 silného, mladého, mladého, mladého? Dobře, staroušku, bude válka!
 Mezi námi. Mezi mnou! Celý regiment, od dvaceti do šedesáti,
 proti tobě - tomu skutečnému. Tak do toho, vyhlaš tu
 válku!
 -Zabíju tě! zakřičel Barton.
 Klid. A ticho.
 Zabíju! Se zaječením vyhodit telefon z okna.
 V půlnočním chladu prastarý automobil projížděl hluboké údolí.
 U Bartonových nohou na podlaze ležely revolvery, pušky a
 dynamit. V unavených kostech cítil auto vibrovat.
 Najdu si je, přemýšlel. Najdu a vyřídím, všechny!
 Zastavil. Pod dvojicí ubývajících měsíců leželo podivně město.
 Ani vánek. V prochladlých rukou držel pušku. Rozhlížel
 se po stožárech, věžích, domech. Kde? Kde se skrývá hlas
 tohoto města? Tahle věž? Nebo tamhleta? Divoce sem a tam obracel
 hlavu. Tolik let. Tak dlouho pryč. Musí to být tahle věž.
 Je si jistý? Nebo je to ten transformátor v polovině tamhleté
 věže?
 Zvedl pušku.
 Věž roztrástil jedinou kulkou.
 Všechny do posledního, pomyslet si. Všechny věže v tomto městě
 musím rozstřílet. Zapomněl jsem. Noc dlouhá doba.
 Auto se šinulo mlčící ulicí.
 Crrrrrr - cink!
 Podíval se na opuštěnou samoobsluhu.
 Crrrrrr - cink!
 Vešel s pistolí v ruce.
 Cvak.
 -Haló, Barton? Jenom upozornění. Nesnaž se rozbít všechny
 věže, nebo vyhazovat věci do vzduchu. To by sis podříznul větev.
 Přemýšlej o tom...
 Cvak.
 Pomalu vyšel a kráčet ulicí a naslouchal šumění telefonních

věží vysoko ve vzduchu, ještě živých, ještě nedotčených. Rozhlédl se po nich, a pak porozuměl.

Nesmí věže zničit. Dejme tomu, že Země přiletí raketa, je to nesmysl, ale co kdyby dnes v noci přiletěla, nebo zítra, za týden? A přistála na druhé straně planety a snažila se telefonem zavolat Bartona a okruhy by byly mrtvé?

Barton sklonil pušku.

-Raketa nepřiletí, diskutoval měkce a logicky sám se sebou.

-Jsem starý. Teď už nepřijde. Na to je pozdě.

Ale co kdyby přiletěla a ty by seso tom nikdy nedozvěděl, napadlo ho. Kdepak, obvody musejí zůstat v provozu.

Crrrrrr - cink!

Otočil se jako stroj. Mžikající oči neviděly před sebe. Šoural se zpátky do obchodu a zvedl sluchátko.

-Haló! Cizí hlas.

-Prosím, žebronil stařec zlomeně, -Nech mě.

-Kdo je to, kdo je tam? Kdo je? Kde jste? volal hlas překvapeně.

-Počkejte chvíli. Stařec se zapotácet. -Tady Emil Barton, kdo je tam?

-Tady kapitán Leonard Rockwell z rakety Země 48. Zrovna jsem přiletěl z New Yorku.

-Ne, ne, ne.

-Jste tam, pane Bartone? Kde? My jsme právě přistáli ve Schenectady. Kde jste?

-V zeleném Městě, vydechl. -To je od vás tisíc mil.

-Podívejte, Bartone, dokážete sem dojet?

-Cože?

-My musíme raketu opravovat Moc dlouhý let. Můžete nám přijít pomáhat?

-Jistě, jistě.

-Jsme na přistávací ploše za městem. Můžete se sem do zítřka dostat?

-Ano, ale

Stařec lítostivě pohládl sluchátko. -Co dělá Země? Co New York? Už je po válce? Kdo je teď prezidentem? A co se stalo?

-Máme spoustu času na povídání, až sem přijedete.

-Je všechno v pořádku?

-V nejlepším pořádku.

-Diky bohu! Stařec naslouchal vzdálenému hlasu. -Určitě jste kapitán Rockwell?

-No sakra, člověče!

-Nezlobte se.

Zavěsil a běžel.

Jsou tady, po tolika letech, k neuvěření, jeho krajané, aby ho vzali zpátky k pozemským mořím a oblohám a horám.

Nastartoval vůz. Bude muset jet celou noc. Dokáže to? Co tomu řekne jeho srdce - ale za ten risk to stojí: vidět lidi, potřásat si rukama, slyšet je kolem sebe.

Auto burácelo po kopcích.

Ten hlas. Kapitán Rockwell. Co když v nějaké cynické opilosti sám nahrál magnetickou pásku s falešným přistáním na Marsu s umělým kapitánem a imaginární posádkou? Divoce potřásl hlavou. Ne. Jsi podezíravý cvok. Není čas na pochybování. Musíš

jet dál pod měsíčky Marsu, hodinu za hodinu. To bude uvítací slavnost!

Sunce vyšlo. Cítil nesmírnou únavu, srdce ho bolelo, prsty tápaly po volantu, ale nejvíc ho hřálo pomyšlení na poslední telefonát: Haló, mladej Bartone, tady starej Barton. Dneska letím na Zem! Zachránili mě! Slabě se zasmál.

K siluetám Schenectady dojel při západu slunce. Vystoupil z vozu a zíral na přistávací plochu pro rakety a protíral si začervenalé oči.

Plocha jako vymetená. Nikdo, aby se k němu rozběhl. Nikdo, aby mu potřásl rukou, zakřičel, nebo se zasmál.

Srdce bolestí necítil. Poznal čerň a pocit volného pádu prázdnem nebe. Doklopytal k letištní budově.

Uvnitř vedle sebe šest telefonů jak kvočny na hřadě.

Sípal a čekal.

Konečně: Crrrrrr - cink!

Zvedl těžké sluchátko.

Hlas říkal: -Chtěl jsem vědět, jestli sem přijedeš živý.

Stařec nepromluvil, ale stál se sluchátkem v rukou.

Hlas pokračoval: -Vtipy tak zvané kanadské. Kapitán Rockwell se hlásí do služby, pane. Vaše rozkazy, pane?

-Ty! ozval se stařec.

-Co srdce, staroušku?

-Ne!

-Doufal jsem, že tě ta výprava vyřídí. Musím se tě nějak zbavit, abych sám zůstal naživu, jestli nahrávka může zůstat naživu.

-Teď jdu, odpověděl stařec, -a všechno pošlu do Luftu! Čerta na tom sejde. Tak dlouho budu vyhazovat města dynamitem, až nic z tebe nezůstane!

-Na to nemáš. Proč myslíš, že jsem tě nechal jet tak daleko, tak rychle? Tohle je tvá poslední výprava!

Stařec cítil, jak mu srdce vypovídá. Nikdy nedojede k jiným městům. Tu válku prohrál. Sledoval pět ostatních mlčenlivých telefonů. Jako na povel propukly všechny ve stříbrné trylky. Automatická sluchátka se zdvihla. Kanceláři vířilo -Bartone, Bartone!!!

Škrtil telefon oběma rukama, bušil s ním, dusil ho a on se mu stále smál. Bil ho, kopal do něj, až zůstaly jen purpurové kusy kolem jeho nejistých nohou.

Zničil další tři telefony. Najednou bylo ticho. A jako by jeho tělo objevilo nějaké dlouho skrývané tajemství, obě ruce přitiskl k hrudi a padl na tvář. Ležel nehybně. Dech se mu zastavil. Srdce se mu zastavilo.

Po dlouhé chvíli zazvonily dva zbývající telefony.

Dvakrát. Třikrát.

Kdesi v dálce cvaklo relé. A oba telefony byly propojeny navzájem.

-Haló, Bartone?

-Ano, Bartone?

-Co se stalo?

-Nemám zdání. Poslouchej.

Tichá místnost. Stařec na zemi se nepohnul. Vítr vpadl rozbitým oknem. Vzduch byl ledový.

-Můžeš mi gratulovat, Bartone, je mi dneska šestadvacet.

-Tak to ti blahopřeju!

Smích odvanul oknem do mrtvého města.

* * * * * U P O Z O R N Ě N Í * * * * *

Opravte si číslo minulého Sci-fi věstníku. Není to ani páté ani sedmé, ale v pořadí šesté číslo. Všechny odkazy na "minulé 6. číslo" si opravte na 5. číslo.

Letos vážlo vydávání věstníku, zřejmě proto polevila i tvůrčí činnost na poli autorském. Povídky valem ubývají, proto

by se mohlo stát, že po nás zbyde našim nástupcům /doufám, že můj optimismus je zde na místě/ pusto a prázdno. Najděte si tedy chvilku času a své plody přineste na Hvězdárnu.

PŘEDPOKLÁDANÝ PLÁN NA MĚSÍC:

Duben 1982

Schůzky SFK: 1.4., 15.4., 29.4.

Tématika: Klasikové SCI-FI dvacátých a třicátých let

Jarní obloha

Diskuse: Ke knihám vyšlým v poslední době

Biologické otazníky /Taylor, Crichton, Wyndham.../

Podchycení časopisecky vycházejících povídek pro autorský katalog

Květen 1982

Schůzky SFK: 13.5., 27.5.

Tématika: klasikové SCK-FI: Ray Bradbury

Uzávěrka literární soutěže, hodnocení povídek, kritika...

Současná sci-fi

Červen 1982

Schůzky SFK: 10.6., 24.6.

Tématika: Klasikové SCI-FI: Stanislav Lem

Diskuse: Činnost SFK za rok 1981-82

Letní obloha

INDIVIDUÁLNÍ AKTIVITĚ JAK V RÁMCI, TAK I MIMO PLÁN ČINNOSTI,

S E _ _ _ M E Z E _ _ _ N E K L A D O U _ _ _ ! !